

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י' - חלק כ"ב

קונטרס 292

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּבְגִין כַּד עֲתִיקָא קֹדִישָׁא אֲקָרִי אִין. דְּבִיהַ תְּלִיָּא אִין.
 וְכֹל אִינוּן שְׁעָרִי, וְכֹל אִינוּן נִימוּן, מְמוּחָא
 סְתִימָאָה נְפִקִין. (תְּלִיין) וְכִלְהוּ שְׁעִיעִין, (ס"א יתבין)
 בְּשִׁקוּלָא. וְלֹא אֲתַחֲזִי קְדָלָא.

כֹּלָא הוּא, בְּגִין דְּהֵאֵי עֲתִיקָא קֹדִישָׁא בְּחַד הוּי. כֹּלָא
 בְּחִידוֹ, וְלֹא שְׁנָיָא מְרַחְמֵי לְעֵלְמִין. בְּתַלְתָּ עֶשֶׂר
 מְכִילוֹ דְּרַחְמִין אֲשַׁתְּבַח. בְּגִין דְּהֵאֵי חֲכָמָתָא סְתִימָאָה
 דְּבִיהַ, מִתְּפָרֵשׁ תְּלַת זְמָנִין לְאַרְבַּע אַרְבַּע. וְהוּא
 עֲתִיקָא, כֹּלִיל לֹון, וְשְׁלִיט עַל כֹּלָא.

חַד אֲרַחָא דְנֶהִיר בְּפִלְגוּתָא דְשְׁעָרֵי דְנִפְקֵי מְמוּחָא,
 הוּא אֲרַחָא דְנֶהִירִין בֵּיהַ צְדִיקֵיָּא לְעֵלְמָא דְאֲתִי,

ספר מאורות הזהר

המציאות. ואף על פי כן דבר גדול הוא מאד פיון דאי אפשר להיות בזה השגת
 המהות, והרי זה כמו שבמקרא אף על פי שאי אפשר להיות ההשגה בבחינת חכמה
 פיון ששרשה למעלה מהחכמה לכן גם מה שאומר האותיות דבר גדול ועצום הוא
 ... כמו כן ידיעת המציאות מהפנימיות אף על פי שאינו משיג כלל המהות דבר גדול
 הוא עד להפליא...

ז. והנה פיון שהתורה היא הממצע המקשר ומחבר נשמות ישראל להקדוש ברוך
 הוא, והממצע יש בו שני בחינות, סתים וגלוי, אם כן בחינת הפנימיות הנקרא סתים
 הוא המקשר ומחבר בחינת פנימיות של הנשמה לבחינת פנימיות אלהותו יתברך.
 (לקוטי תורה לבעל התניא, פרשת ויקרא דף ה' טור ב' ואילך)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְּכַתִּיב (משלי ד) וְאַרְחָ צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ וְגו'. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (ישעיה נח) אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל יִי'. וּמֵהָאֵי אֲרַחָא
מִתְנַהֲרִין כָּל שְׁאָר אֲרַחֲוִין, דְּתַלְיִין בּוֹזְעִיר אֲנַפִּין.

הָאֵי עֵתִיקָא סָבָא דְסָבִין, כְּתָרָא עֲלָאָה, לְעִילָא.
דְּמִתְעַטְרִין בֵּיהּ כָּל עַטְרִין, וְכִתְרִין, מִתְנַהֲרִין כָּל
בוֹצִינִין מְנִיָּה וּמִתְלַהֲטִין (ומתנהרין). וְהוּא, הוּא בּוֹצִינָא
עֲלָאָה, טְמִירָא דְלָא אֲתִידַע. (וכל שְׁאָר בּוֹצִינִין מְנִיָּה מִתְלַהֲטִין
ומתנהרין).

הָאֵי עֵתִיקָא אֲשֵׁתִכַּח בְּתַלְתַּת רִישֵׁין, וּכְלִילָן בְּחַד
רִישָׁא. וְתַהוּא (נִיָּא וְהוּא) רִישָׁא עֲלָאָה, לְעִילָא
לְעִילָא. וּבְגִין דְּעֵתִיקָא קוֹדִישָׁא אֲתַרְשִׁים בְּתַלְתַּת, אוֹף

ספר מאורות הזהר

(י) יְדִיעַת מְצִיאֹת הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת הִיא מְצוּה רְמָה וְנִשְׂאָה וּמְקוֹם עַל יְדֵי זֶה מְצוֹת וְיִדְעַת
הַיּוֹם גו'

עוֹד יֵשׁ לוֹמַר בְּעֵינֵן מַעֲלַת הָעֶסֶק בְּפְנִימִיּוֹת, עַל פִּי מַה שְּׁכָתוּב בְּאַגְרַת הַקִּדְשׁ
לְהִבִּין מַה שְּׁכָתוּב בְּפָרִי עֵץ חַיִּים, דְּלִמּוּד פְּנִימִיּוֹת כּוֹנֵת הַמְצוֹת לֹא גָרַע מִלְמוּד
הַלְכוּתִיָּה, וְאֲדַרְבָּה כו', אִף שְׂאִינוּ מְשִׁיג הַמַּהוּת, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוּ. וְרָצָה לוֹמַר, מִפְּנֵי
שְׁהַמְצוּה מְשִׁג מַהוּתָה לְכֵן יְדִיעַת סוּדוֹת הַמְצוּה אִף שְׂאִינוּ מְשִׁיג הַמַּהוּת לֹא גָרַע
כו'. וְאִף שְּׁכָתוּב שֵׁם: מַה שְׂאִין כֵּן בְּסֻדְר הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת אִף אִם הִשִּׁיג הַמְצִיאֹת לֹא
עָדִיף מְצַד עֲצָמוּ כְּלִמּוּד הַמְצוֹת שְׁמִשִּׁיג וְתוֹפֵס הַמַּהוּת כו', הָרִי מְסִיק אַחַר כָּף:
אֲלֵא שְׂיִדְעַת הַמְצִיאֹת מִהַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת הִיא גַם כֵּן מְצוּה רְמָה וְנִשְׂאָה וְאֲדַרְבָּה עוֹלָה

וְצִרְיָה אָדָם לְשֹׁמֵחַ בְּשִׂמְחָה
וְלֹא כָל סְעוּדַת הַגְּבִירָה.

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסְעוּדַת הַשְּׂנִיָּה
כְּתוּב אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. עַל ה'
וְדַאי. שְׂאוֹתָה שְׂעָה נִגְלָה הַעֲתִיק
הַקְּדוֹשׁ, וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
וְהַשְּׂלֵמוֹת וְהַחֲדוּתָה שֶׁל הַעֲתִיק
אֲנוּ עוֹשִׂים, וְזוֹהִי סְעוּדָתוֹ וְדַאי.

בְּסְעוּדַת הַשְּׂלִישִׁית שֶׁל שַׁבַּת
כְּתוּב וְהֶאֱכִלְתִּיךָ נֶחֱלַת יַעֲקֹב
אָבִיךָ. זוֹהִי הַסְּעוּדָה שֶׁל זְעִיר
אֲנִפִּין שֶׁהוּא בְּשִׂלְמוֹת. וְכָל שֶׁשֶׁת
הַיָּמִים מֵאוֹתָה מְשִׁלְמוֹת
מִתְּבָרְכִים. וְצִרְיָה אָדָם לְשֹׁמֵחַ
בְּסְעוּדָתוֹ וְלִהְיוֹת הַסְּעוּדוֹת
הַלְלוּ, שֶׁהֵן סְעוּדוֹת הָאֱמוּנָה
הַשְּׂלֵמָה שֶׁל זֶרַע קְדוֹשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֱמוּנָה הַעֲלִיוֹנָה הִיא
שֶׁלֵּהֶם וְלֹא שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. וּמִשׁוּם
כִּךָ אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בִּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

בֹּא וְרֵא, בְּסְעוּדוֹת הַלְלוּ נוֹדְעִים
יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם
מֵהֵיכַל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה,
וּמִי שְׂפּוֹגִם סְעוּדָה אַחַת מֵהֶם,
מִרְאֵה פָּגַם לְמַעַלָּה, וּמִרְאֵה אֵת
עֲצָמוֹ שְׂאִינוּ מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן,
שְׂאִינוּ מִבְּנֵי הֵיכַל הַמֶּלֶךְ, וְשְׂאִינוּ
מִזֶּרַע קְדוֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְנוֹתְנִים
עֲלֵיו חֶמֶר שֶׁל שְׁלֵשָׁה דְבָרִים -
דִּין הַגִּיהֶנֶם וְכו'.

וְבֹא וְרֵא, בְּכָל שָׂאֵר הַזְּמַנִּים
וְהַחֲגִים צִרְיָה אָדָם לְשֹׁמֵחַ וְלְשִׂמְחָה
אֵת הָעַנְיִים, וְאִם הוּא שֹׁמֵחַ לְבַדּוֹ
וְלֹא נוֹתֵן לְעַנְיִים - עֲנֹשׁוּ רַב,
שֶׁהֵרִי לְבַדּוֹ שִׂמְחָה, וְלֹא נוֹתֵן
שִׂמְחָה לְאַחֵר. עֲלֵיו כְּתוּב (מְלָאכִי
ב) וְזִרְיָתִי פָּרַשׁ עַל פְּנִיכֶם פָּרַשׁ
חֲגִיכֶם. וְאִם הוּא שֹׁמֵחַ בְּשַׁבָּת,
אֵף עַל גֵּב שְׂלֵא נוֹתֵן לְאַחֵר - לֹא
נוֹתְנִים עֲלָיו עֲנֹשׁ כִּבְשָׂאֵר הַזְּמַנִּים
וְהַחֲגִים, שֶׁכְּתוּב פָּרַשׁ חֲגִיכֶם.
אָמַר פָּרַשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא פָּרַשׁ

בְּחֲדוּוֹתָא, וְלִמְיַבְל סְעוּדָתָא דְמִטְרוּנִיתָא.

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בְּסְעוּדָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה
נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יְי'. עַל יְי' וְדַאי.

דְּהִיא שְׂעָתָא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קְדִישָׁא, וְכִלְהוּ
עַלְמִין בְּחֲדוּוֹתָא, וְשְׁלִימוּ וְחֲדוּוֹתָא דְעֲתִיקָא
עַבְדֵינֵן, וְסְעוּדָתָא דִּילֵיהּ הוּא וְדַאי.

בְּסְעוּדָתָא תְּלִיתָאָה דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב וְהֶאֱכִלְתִּיךָ
נֶחֱלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. דָּא הִיא

סְעוּדָתָא דְזְעִיר אֲפִין, דְּהוּי בְּשְׁלִימוֹתָא.
וְכִלְהוּ שִׂתָּא יוֹמִין, מֵהֵהוּא שְׁלִימוּ מִתְּבָרְכָן.

וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּסְעוּדָתֵיהּ, וְלֹא שְׁלֵמָא
אֲלִין סְעוּדָתִי, דְּאִינוּן סְעוּדָתִי מֵהֵימְנוּתָא

שְׁלִימָתָא, דְּזִרְעָא קְדִישָׁא דִּישְׂרָאֵל, דִּי
מֵהֵימְנוּתָא עֲלָאָה, דְּהָא דִּילְהוֹן הִיא, וְלֹא

דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. וּבְגִינִי
כִּךָ אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הָא חֲזִי, בְּסְעוּדָתִי אֲלִין, אֲשֶׁתְּמוּדְעוּן יִשְׂרָאֵל,
דְּאִינוּן בְּנֵי מֶלְכָא. דְּאִינוּן מֵהֵיכַלָּא

דְּמֶלְכָא, דְּאִינוּן בְּנֵי מֵהֵימְנוּתָא, וּמֵאֵן דְּפָגַם
חַד סְעוּדָתָא מִנֵּיהּ, אַחֲזִי פְּגִימוֹתָא לְעִילָא,

וְאַחֲזִי גְרַמִּיהּ דְּלֹא מִבְּנֵי מֶלְכָא עֲלָאָה הוּא,
דְּלֹא מִבְּנֵי הֵיכַלָּא דְּמֶלְכָא הוּא דְּלֹא מִזֶּרְעָא

קְדִישָׁא דִּישְׂרָאֵל הוּא. וְיַהֲבִין עֲלֵיהּ חוּמְרָא
דְּחֵלַת מְלִין, דִּינָא דְּגִיהֶנֶם וְגו'.

וְתֵא חֲזִי, בְּכִלְהוּ שָׂאֵר זְמַנִּין וְחֲגִין, בְּעֵי בַר
נֶשׁ לְחַדִּי, וְלִמְחַדִּי לְמַסְפְּנִי. וְאִי הוּא חַדִּי

בְּלַחֲדוּי, וְלֹא יְהִיב לְמַסְפְּנִי, עוֹנֶשְׂיָה סְגִי,
דְּהָא בְּלַחֲדוּי חַדִּי, וְלֹא יְהִיב חַדּוֹ לְאַחְרָא.

עֲלֵיהּ כְּתִיב, (מְלָאכִי ב) וְזִרְיָתִי פָּרַשׁ עַל פְּנִיכֶם
פָּרַשׁ חֲגִיכֶם. וְאִי אִיהוּ בְּשַׁבְּתָא חַדִּי, אֵף עַל

גֵּב דְּלֹא יְהִיב לְאַחְרָא, לֹא יְהִיבִין עֲלֵיהּ עוֹנֶשְׂא,
כִּשְׂאֵר זְמַנִּין וְחֲגִין, דְּכְתִיב פָּרַשׁ חֲגִיכֶם. פָּרַשׁ

חֲגִיכֶם קָאמַר, וְלֹא פָּרַשׁ שַׁבְּתָכֶם. וְכְתִיב (ישעיה

שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם
ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו
שבת לא אָמר.

ומשום כך כתוב ביני וביני בני
ישראל. ומשום שכל האמונה
נמצאת בשבת, נותנים לאדם
נשמה אחרת, נשמה עליונה,
נשמה שכל השלמות בה, כדגמת
העולם הבא. ומשום כך נקראת
שבת. מה זה שבת? שם של
הקדוש ברוך הוא, שם שהוא
שלם מכל צדדיו.

אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא. אוי
לאדם שלא משלים את שמחה
הקדוש. ומה שמחתו?
אלו שלל הסעודות של האמונה,
סעודות שאברהם יצחק ויעקב
כלולים בהם, וכלם שמחה על
שמחה, אמונה שלמה מכל
צדדיו.

שנינו, ביום הזה מתעטרים
האבות, וכל הבנים יונקים, מה
שאין בן בכל שאר החגים
והזמנים. ביום הזה רשעי הגיהנם
נחים. ביום הזה כל הדינים נכפים
ולא מתעוררים בעולם. ביום הזה
התורה מתעטרת בעטרת
שלמות. ביום הזה שמחה ותפנוק
נשמעים במאתים ותמשים
עולמות.

בא וראה, בכל ששת ימי השבת,
כשמגיעה שעת תפלת המנחה,
הדין הקשה שולט וכל הדינים
מתעוררים, אבל ביום השבת,
כשמגיע זמן תפלת המנחה,
נמצא רצון הרצונות, והעתיק
הקדוש מגלה רצונו, וכל הדינים
נכפים, ונמצא רצון ושמחה בכל.
וברצון הזה הסתלק משה, הנביא
הנאמן הקדוש מן העולם, כדי
להודיע שלא בדין הסתלק.
ואותה שעה ברצון של העתיק

בגין כך, (דברים לד) ולא ידע

א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת
לא קאמר.

ובגינו כך פתיב, ביני וביני בני ישראל. ומשום
דכל מהימנותא אשתכח בשבתא,
יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא
עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא
דעלמא דאתי. ובגיני כך אקרי שבת. מהו
שבת. שמא דקודשא בריך הוא. שמא דאיהו
שלים מכל סטרוי.

אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא. ווי ליה לבר נש,
דלא אשלים חדוותא דמלפא קדישא.
ומאן חדוותא דיליה. אלין תלת סעודתי
מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב
כלילין בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא
שלימותא, מכל סטרוי.

האנא, בהדין יומא מתעטרין אבהן, וכל בנין
ינקין, מה דלאו הכי בכל שאר חגין
וזמנין. בהדין יומא, חייביא דגיהנם גייחין.
בהדין יומא, כל דינין אתכפייין, ולא מתערין
בעלמא. בהדין יומא אורייתא מתעטרא
בעטרין שלימין. בהדין יומא, חדוותא
ותפנוקא אשתמע, במאתן וחמשין עלמין.

הא חזי, בכל שיתא יומי דשבתא, פד מטא
שעתא דעלותא דמנחה, דינא תקיפא
שלטא, וכל דינין מתערין. אבל ביומא
דשבתא, פד מטא עדן דעלותא דמנחה, רעוא
דרעוין אשתכח, ועתיקא קדישא גליא רצון
דיליה, וכל דינין מתכפייין, ומשתכח רעותא
וחדו בכלא.

ובהאי רצון, אסתלק משה, נביאה מהימנא
קדישא מעלמא. בגין למנדע, דלא
בדינא אסתלק, וההיא שעתא (דף פ"ט ע"א) ברצון
דעתיקא קדישא נפק נשמתיה, ואתמר ביה.

איש את קברתו כתיב. מה עתיקא קדישא, טמירא מפל טמירין, ולא ידעין עלאין ותתאין. אוף הקא, האי נשמטא דאתטמר בהאי רצון, דאתגליא בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא, כתיב ולא ידע איש את קברתו והוא טמיר מפל טמירין דעלמא, ודינא לא שלטא ביה. זכאה חולקיה דמשה. האנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דזהרין מפל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מפל ענפא וענפא, חמשא קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחן בכל סטר וסטרא, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

קר פרוזא גפיק, אתערו קדישי עלינון, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדוותא לקדמות מאריכון. אתערו בחדוותא שלימתא. אזדמנו בתלת חדוון, דתלת אבהן. אזדמנו לקדמות מהימנותא, דחדוון דכל חדוותא. זכאה חולקכון, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ירותא לכון, מפל עמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, ביני ובין בני ישראל.

אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי. ועל דא כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתיב (ויקרא ט) קדושים תהיו כי קדוש אני יי. וכתיב, (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכוּבד.

האנא, בהאי יומא, פל נשמתיהון דצדיקיא, מתעדינן בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ורוחא חדא מענוגא

הקדוש יצאה נשמתו ונטמנה בו. משום כך ולא ידע איש את קברתו כתוב. מה העתיק הקדוש טמיר של כל הטמירים, ולא ידעים עליונים ותחתונים - אף כאן נשמה זו שנטמנה ברוח הנה שהתגלה בשעת תפלת מנחת השבת, כתוב ולא ידע איש את קברתו, והוא טמיר מפל הטמירים של העולם, והדין לא שולט בו. אשרי חלקו של משה! שנינו, ביום הנה שהתורה מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזוהרים מפל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מפל ענה וענה, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוזים בהם? מי ראה אותם שערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא ולא פוסק? קוד הפרוז יוצא: התעוררו קדושים עלינונים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הודמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הודמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם, ישראל קדושים, בעולם הנה ובעולם הבא! זוהי ירשה לכם מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל זה כתוב ביני ובין בני ישראל.

אמר רבי יהודה, כך הוא ודאי. ועל זה כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב (ויקרא ט) קדושים תהיו כי קדוש אני ה'. וכתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוּבד.

שנינו, ביום הנה כל נשמות הצדיקים מתעדינים בתפנוקי העתיק הקדוש, נסתר כל

דהוּא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בכלהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לכלהו בני קדישין, לכלהו נטורי אורייתא, ונניחין בנייחא שלים, מתנשי מפלהו, כל רוגזין, כל דיגין, וכל פולחנין קשין. הָדָא הוּא דכתיב, (ישעיה יד) ביום הניח יי' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה.

הנסתרים, ורוח אחת מהענג של אותו העתיק הקדוש מתפשטת (ההוא מתפשט) בכל העולמות, ועולה ויורדת, ומתפשטת לכל הבנים הקדושים לכל שומרי התורה, ונחים במנוחה שלמה, ולשפחים מפלם כל הרגזים, כל הדיגים וכל העבודות הקשות. זהו שכתוב (שם יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה.

בגניי פך, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא, פאילו נטיר אורייתא כלא. וכתיב (ישעיה נז) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דנטיר שבת, כמאן דנטיר אורייתא כלא.

משום כך שקולה שבת כנגד התורה, וכל מי ששומר שבת פאלו שומר את כל התורה. וכתוב (ישעיה נז) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. נשמע, שמי ששומר את השבת כמי ששומר כל התורה.

רבי יודאי שאיל ליה לר' שמעון, יומא חד דאערע עמיה בארחה, אמר ליה, ר', הא כתיב (כ"א בפרשתא דשבת) בפרשתא דא שבת, דאמר ישעיה, דכתיב, (ישעיה נז) כה אמר יי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה קא מיירי.

רבי יודאי שאל את רבי שמעון יום אחד שנפגש עמו בדרך, אמר לו, רבי, הרי כתוב (בפרשת השבת) בפרשה זו שבת שאמר ישעיה, שכתוב בה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה זה אומר?

אמר ליה, קפוטקאה, חמרך קטרי בטיפסא, ונחית, דמלה דאורייתא בעי צחותא. או אפכי לאחורך, וזיל אבתראי, ותכוון לבך. אמר ליה, בגיניה דמר עבידנא ארחה, ובתריה דמר אסתפל בשכינתא.

אמר לו, קפוטקאי, קשר את חמרך בנגר ורד, שדבר תורה צריך צחות, או הפך לאחורך ולך אחרי ותכוון לבך. אמר לו, משום מורי עשיתי את הדרך, ואחרי מורי אסתפל בשכינה.

אמר ליה, תא חזי, מלה דא הא אוקמוהו חבריאי, ולא פרישו מלה. כה אמר יי' לסריסים. מאן סריסים. אלין אינון חבריאי, דמשתדלי באורייתא, ומסרסי גרמייהו כל שיתא יומין דשבתא, ולעאן באורייתא, ובליליא דשבתא מזרזי גרמייהו בזווגא דלהון, משום דינדעי רזא עלאה, בשעתא דמטרוניתא אזדוגת במלפא.

אמר לו, בא וראה, דבר זה הרי פרושהו החברים ולא פרושו דבר. כה אמר ה' לסריסים, מי הם הסריסים? אלו הם החברים שמשתדלים בתורה ומסרסים עצמם כל ששת ימי השבת ועוסקים בתורה, ובלייל השבת מזרזים את עצמם בזווגם משום שיודעים הסוד העליון בשעה שהגבירה מזדוגת במלך.

ואינון חבריאי דינדעין רזא דא, מכיונין לבייהו

ואותם חברים שיודעים סוד זה, מכונים לבם לאמונת רבונם,

ומתברכים בפרי מעיהם באותו הלילה. וזהו שכתוב אשר ישמרו, כמו שנאמר ואביו שמר את הדבר.

ונקראים סריסים ודאי, בשביל לחכות לשבת למצא את רצון רבונם, שכתוב ובחרו באשר חפצתי. מה זה באשר חפצתי? זה זונג הגבירה. ומחזיקים בגרית, הכל אחד. בגרית סתם. אשרי חלקו של מי שמתקדש בקדשה הזו ויודע הסוד הזה.

בא וראה, כתוב ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך ויום השביעי שבת לה' אלהיך וגו'. כל מלאכתך - באותם ששת הימים מלאכת בני האדם, ומשום הדבר הזה לא מוזגים החברים, רק בזמן שלא נמצא ממעשי בני אדם, אלא מעשה הקדוש ברוך הוא. ומה מעשיו? זונג הגבירה להוציא נשמות קדושות לעולם. ומשום כך בלילה הזה החברים מתקדשים בקדשת רבונם ומכונים לבם, ויוצאים בנים מעלים, בנים קדושים, שלא סוטים ימניה ושמאלה, בני המלך והגבירה, ועל אלה כתוב (דברים) בנים אתם לה' אלהיכם. לה' אלהיכם ודאי. משום שאלה נקראים בנים שלו, בנים למלך ולגבירה.

וזו דעת החברים שיודעים סוד זה, בזה נדבקים, ומשום כך נקראים בנים לקדוש-ברוך-הוא. ואלה הם שהעולם מתקיים בשבילם. וכשעולה העולם בדין, מסתכל הקדוש ברוך הוא בבנים הללו ומרחם על העולם, ועל זה כתוב פלה זרע אמת. זרע אמת ודאי. מה זה אמת? טבעת קדושה שלמה, כמו שנאמר (מיכה

למהימנותא דמאריהון ומתברכאן באיבא דמעיהון בההוא ליליא. ודא הוא דכתיב, אשר ישמרו, כמה דאת אמר, (בראשית לו) ואביו שמר את הדבר.

ואקרון סריסים ודאי, בגין לחפאה לשבתא לאשפחה רעוא דמאריהון, דכתיב ובחרו באשר חפצתי. מאי באשר חפצתי. דא זונגא דמטרוניתא. ומחזיקים בגרית, פלא חד, בגרית סתם. זכאה חולקיה דמאן דאתקדש בקדושה דא, וידע רזא דא.

הא חזי, כתיב ששת ימים תעבד ועשית כל (דף פ"ט ע"ב) מלאכתך ויום השביעי שבת ליי' אלהיך וגו', כל מלאכתך, באינון שיתא יומי עבידתיהו דבני נשא ובגין האי מלה. לא מוזוגי חבריא, בר בזמנא דלא ישפחה מעבידתיהו דבני נשא, אלא עבידתיה דקודשא בריך הוא. ומאי עבידתיה. זונגא דמטרוניתא, לאפקא נשמתין קדישין לעלמא.

ובגין כך, בהאי ליליא חבריא מתקדשי בקדושה דמאריהון, ומכווני לפיהו, ונפקי בני מעלי, בגין קדישין, דלא סטאן לימינא ולשמאלא, בגין דמלפא ומטרוניתא. ועל אלין פתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם, ליי' אלהיכם ודאי. בגין דאלין אקרון בגין דיליה, בגין דמלפא ולמטרוניתא. והא דעתייהו דחבריא דידעין רזא דא, בדא מתדבקן. ובגין כך אקרון בגין לקודשא בריך הוא. והני אינון דעלמא מתקיימא בגיניהו. וכד סליק עלמא בדינא, אסתפל קדשא בריך הוא באינון בנוי, ומרחם על עלמא. ועל דא כתיב (ירמיה ב) פלה זרע אמת.

זרע אמת ודאי. מהו אמת. עזקא קדישא שלמתא. כמה דאת אמר (מיכה

ז) תתן אמת ליעקב. (אמת דא קרשא ברין הוא) וכלא חד. ובגיני כן, זרע אמת ודאי.

אמר ליה ר' יודאי, ברין רחמנא דשדרני הקא, ברין רחמנא, דהא מלה דא שמענא מפומך. בכה רבי יודאי. אמר ליה ר' שמעון, אמאי קא בכית. אמר ליה, בכינא, דאמינא דווי לאינון בני עלמא, דארחיהון כבעירי, ולא ידעי ולא מסתפלי, דטב לון דלא אתבריו. ווי לעלמא כד יפוק מר מגיה, דמאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון, ומאן יסתפל בארחי אורייתא.

אמר ליה, חייך, לית עלמא אלא לאינון חברייא, דמשתדלי באורייתא וידעין סתימי אורייתא. ודאי בקשוט גזרו חברייא על עמא דארעא, דמחבלין ארחיהו, ולא ידעין בין ימינא לשמאלא, דהא אינון כבעירי, דיאות למעפד בהו דינא, אפילו ביום הכפורים. ועל בנייהו כתיב, (הושע ב) פי בני זנונים המה, בני זנונים ממש.

אמר ליה, ר', האי קרא בעי לאתישבא בארחוי. פתיב (ישעיה נז) ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אמן לו. אמן להם מיבעי ליה, מהו אמן לו.

אמר ליה, תא חזי, ונתתי להם בביתי, מהו ביתי. כמה דאת אמר (במדבר יב)

בכל ביתי נאמן הוא. (שמא דקדושא ברין הוא אקרי בית) ובחומותי, כמה דאת אמר (ישעיה סב) על חומותיך ירושלם הפקדתי שומרים יד ושם, כלומר דישלפון נשמתין קדישין מדוכתא דא. וההוא יד, חולק באשלמותא. טב, מליא מבנין ומבנותן. שם עולם אמן לו, לההוא חולק שלים. אשר לא יפרת לדרי דרין. דבר אחר אמן לו לההוא

ז) תתן אמת ליעקב. (אמת זה הקדוש ברין הוא) והכל אחד. ומשום כן זרע אמת ודאי.

אמר לו רבי יודאי, ברין רחמן ששלחני לכאן. ברין רחמן, שחרי דבר זה שמעתי מפיה. בכה רבי יודאי. אמר לו רבי שמעון, למה בכית? אמר לו, בכיתי, שאמרת אוי לאותם בני העולם שדרכיהם כבהמות ולא יודעים ולא מסתכלים, שטוב להם שלא נבראו. אוי לעולם כשיצא מורנו מנונו, שמי כול לגלות סודות, ומי יודע אותם, ומי יסתכל בדרכי התורה?

אמר לו, חייך, אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים נסתרות התורה. ודאי באמת גזרו החברים על עמי הארצות שמשחיתים דרכם ולא יודעים בין ימין לשמאל, שחרי הם כבהמות שגאה לעשות בהם דין אפילו ביום הכפורים. ועל בנייהם כתוב (הושע ב) כי בני זנונים המה. בני זנונים ממש.

אמר לו, רבי, פסוק זה צריך להתישב בדרכו. כתוב ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אמן לו. אמן להם הנה צריך להיות! מה זה אמן לו?

אמר לו, בא וראה, ונתתי להם בביתי, מה זה בביתי? כמו שנאמר (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא. (שמו של הקדוש ברין הוא נקרא בית) ובחומותי, כמו שנאמר (ישעיה סב) על חומותיך ירושלם הפקדתי שמרים. יד ושם, כלומר, שייצאו נשמות קדושות ממקום זה. ואותה יד, חלק השלמות, טוב מלא מבנים ומבנות. שם עולם אמן לו, לאותו חלק שלם, אשר

דבר אחר אמן לו לההוא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
(וכהבטחת הרשבי"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300